

майката, като седна на земята, предъ чекръка. — Ти хапна ли вече?

Василь не отговори, за да не се издаде, че е оставил своята частъ отъ хлѣба за домашнитѣ. Той се надѣваше, че днесъ, като е дежуренъ, ще получи къшей хлѣбъ и паница чорба отъ жената на даскала.

Дежурството на ученицитѣ се състоеше въ това: да копаятъ лозето на даскала, да му метатъ двора, да чистятъ нивитѣ му отъ плевель, да косятъ ливадитѣ му, да тимарятъ, поятъ и пасатъ магарето му.

Следъ мигъ весела пѣсенъ отекна въ тѣсното дворче на Гинината кжщурка. Василь отиваше въ килията на даскала. По пжтя той прескачаше локвитѣ, премѣташе се презъ плетищата на другаритѣ си и ги дигаше отъ сънь. Пъргавото му тѣло не знаеше нито часъ почивка. Той винаги се движеше, пѣеше, играеше. Свѣтитѣ му очи блестѣха въ радостна усмивка. Винаги доволенъ, винаги услужливъ, Василь бѣ и пръвъ ученикъ на даскала.

Прозорливата майка първа бѣ открила будния умъ на сина си и горещото му желание да се учи. Затова бѣ увеличила труда си, за да плати на дас-

кала условенитѣ петъ гроша възнаграждение. Тя желаше горещо Василь да стане попъ, учителъ или иконописецъ.

По пжтя Василь срещна три малки турчета. Отдалече тѣ почнаха да го замѣрятъ съ камъни.

— Вижте го, вижте го, ходи на училище, пкъ лактитѣ му скжсани! — почнаха да го закачатъ тѣ.

Василь прехапа устни и отмина. Не искаше да дава воля на гнѣва си. Насърдени отъ това, турчетата, които бѣха три и мислѣха, че могатъ да премѣрятъ силитѣ си съ найякото момче въ града, отново почнаха да го дразнятъ:

— Надува се, не ни отговаря, пкъ майка му ни насуква преждата!

Василь разбираше турски много добре. Когато чу, че споменаватъ и името на майка му, той не можа повече да се сдържи. Остави на земята парцаливата си книжка и въ мигъ настигна момчетата съ нѣколко лъвски скока. Хубавото му бѣло лице горѣше като огнь. Синитѣ очи изпусаха искри.

Той блѣсна първото и го търкулна на земята.

— Нà ти парцаливи лакти!

Второто улови за ржцетѣ и го отметна настрана.

— Нà ти прежда!